

Cocolosul și Mita Albinuța

Psy Factor

Într-o zi frumoasă de primăvară, Cocolosul se plictisea teribil în camera lui, înconjurat de jucării colorate. Cu un suspin, se gândea la ce ar putea face pentru a alunga plictiseala.

Decis să iasă la joacă, Cocolosul și-a pus hainele de joacă, și-a luat traistuța cu jucării și a ieșit în curte. A alergat vesel printre rondurile de flori, simțind vântul blând și parfumul dulce al primăverii.

Deodată, bucuria lui Cocolosul a dispărut când, apropiindu-se să miroasă o lalea uriașă, a zărit o albinuță micuță plângând cu lacrimi mari, cât niște perle de rouă.

Cocolosul, uimit, a întrebat: „Cine ești tu? Și de ce plângi atât de tare?”. Albinuța, cu vocea tremurândă, i-a răspuns: „Sunt Mita Albinuța și mi-am pierdut săculeții cu polen pentru frățiorii mei mai mici”.

Cocolosul, cu inima plină de bunătate, a liniștit-o pe Mita: „Nu mai plânge, te voi ajuta să-ți găsești săculeții!”. Mita, neîncrezătoare, a oftat: „Am căutat peste tot, dar toate florile sunt la fel și mi-e atât de greu”.

„Ți-am spus că o să te ajut și o voi face!”, a zis Cocolosul, scormonind cu entuziasm în traistuța lui magică. A căutat printre jucării și minuni, până când a exclamat: „Am găsit-o în sfârșit!”.

Victorios, Cocolosul a scos din traistuță o lupă mare, cu un mâner jucăuș. „Haide să căutăm acum!”, a spus el, și a început să examineze cu atenție fiecare petală, fiecare pistil, cu lupa la ochi.

„I-am găsit!”, a exclamat Cocolosul, sărind în sus de bucurie, exact când speranța Mitei părea să se stingă. „Uite, sunt aici, în lăleaua asta! Probabil i-ai uitat când te-ai odihnit la umbra ei.”

Mita Albinuța nu mai putea de fericire, fluturând aripioarele într-un dans vesel. „Ești un copil bun!”, i-a zis ea. „Fără tine, frățiorii mei ar fi rămas nemâncați. Pentru că m-ai ajutat, uite, îți fac și eu un cadou.” Și, scoțând din buzunarul ei minuscule, o aripioară mică, mică și strălucitoare, i-a dăruit-o lui Cocolosul.

„Ai grijă de ea, Cocolosule, și când vei avea nevoie de mine, suflă peste ea și voi apărea imediat!”, a promis Mita. Cocolosul a mulțumit pentru cadoul prețios și l-a pus cu mare grijă în traistuță, îndreptându-se spre casă, pe măsură ce soarele apunea lăsând loc întunericului.